

עוד מעט ושכחתי להזכיר לשכה גם את ה"תה" המרוכם, שנערך בבית המושל שלנו לכבוד מזכירנו החדש. התה נשתה בעמירה בתפלת ש"ע להבדיל ובלא נטילת כוסע מעל הראש, כיהודים כשרים ממש. כנראה, שמנהג זה יסודו ג"כ מירושלם עיה"ק. במקום ש"הרבי" מכבד את הרבנים למיניהם וכדי שיוכל לשתות עמם תה בחברותא גזר על הכובעים בראש דוקא.

ועל החתום: תלמידך הנאמן, הקטן ירוחם אמר עזמות:

מספרים אצלנו כי ה"רבי" שלנו הוזמן פעם לסעד לבית מטרוניתא אחת אנגלית יהודית בעירנו. כיון שהגיעה השעה של ברכת המזון, ספר ה"רבי" לכל המסובין כי מנהג קדום הוא בביתם באנגליה להכין לאורחיהם הנוצרים כסוף הסעודה קפה שחור ולאורחיהם היהודים צלנדרים מתחת לכסאותיהם לברכת המזון. ובביתם נמצא משרת זקן שהכיר את כל אורחי הבית, אם יהודים הם או לא, ואולם לאחר שנפטר הזקן בא משרת חדש במקומו שלא הכיר את האורחים ולא ידע להבחין בין יעקב לעשו והגיש קפה גם ליהודים. מובן מצאנו שעקרת הבית הענינה לו אח"כ על טעותו זו. לימים באו אורחים אל השלחן ובסוף הסעודה נתפרץ המשרת אל האולם הביט על האורחים במבוכה ופנה אל בעלת הבית בשאלה: "מה עלי להביא עכשיו, לידי, קפה שחור או צילנדרים?"... האורחים נתפרצו בצחוק.

מהראוי, אולי, שהרבי ילמד את משרתיו ושלישיו על התר להכיר את אורחיו, כדי שלא יחליפו צילנדר יהודי וכפתה שהוק אנגלי או ערבי... **עז מות**

כ"קמפ" של ראשי-פנה. וצריך להודות כי בנות ישראל ירשו מאבותיהן מדת הכנסת אורחים ולכבודם של האורחים מבני עשו ותרנו גם על המקום, לקיים מה שנאמר: לא המקום הוא העיקר אלא המעשה. וע"כ בהרו הפעם באותו מקום, כלומר באולם נכרי כדי שלא יוציאו לעו על הנשף שהוא הלילה של "נייטיבס", כלומר יהודים בלע"ז. ובנות ישראל ותרניות הן גם על הלשון המדוברת שלנו, שפת עברי, זנוהרות למען השלום שלא ישמע הלילה צלצול שפה שמית זו באולם, מחמת שרב הנוכחים הם מנדטוריים והרקודים אף הם אנגלים, ואין הרמוניה ביניהם ובין שפת כוורת כמו השפה העברית, ולשם כך נדפסו כנראה, גם התכניות רק באנגלית למען תת התאמה גמורה לנשף — "ספיק אינגליש"?

ואת הפרס הראשון דוקא הייתי נותן, נחשו למי? — לו עדי-הלאומי שלנו בעד כרוזו האחרון בדבר עלבון שפתנו הלאומית על ידינו אנו, בזה שאנו פונים בכל מקום ובא"ג לית. איני יודע כיצד זה השפיע עליכם בירושלם, אבל אצלנו בעיר החוף ההשפעה היתה ניכרת מיד. הרי למשל בחגיגת הראשון למאי של הפועלים, עלה החבר יוסיל ונאם נאום גדול לא באנגלית אלא בורגון — שפתנו אנו... ולא זאת אלא כשהניחו את אבן היסוד בשכונת נוה שאנן לרגלי הכרמל, קפץ חבר הועד מי וכהחזיקו את שני בקבוקי הזכרון בידיו דבר לא חלילה אנגלית אלא דוקא בורגון... איני יודע מפני מה הועד הלאומי מרעיש כ"כ עולמות בכרוזיו? אולי דוקא מפני זה שהוא בכבודו ובעצמו פנה למקום רשמי בעירנו באנגלית?...

כלומר חברות אחדות ובאספה הכללית קבעו את יום הסלע בהיפה ליום י"ג אייר. אף חלקו את העיר לאזורים, ממש כמו בזמן הספירה הממשלתית. וקימו וקבלו עליהם להתפשט ביום ההוא כגרוד על ובתי ישראל בהיפה בכל אתר ואתר ולבזו בז סלע לגלגלת. לשם תעמולה הוציאו כרוז קטן במאות אבי סמפלרים אל העם להתקדש ליום הסלע. והנה כלילה, ליל מוצאי שבת קדש, בערב יום הסלע, אחר קדוש לבנה והבדלה, נודמנו בני העליה. לפונדק אחד על "הגשר הגרמני" וההליטו פה אחד לנסע למחרתו בבקר לשכם עיר-דינה כדי לעלות על הר גריזים אל ה"קרבן", ואגב הקרימו לקרבן את ה"סלע" שקבלו עליהם ו"בכ"ב התלהבות וקנאה. קול הקורא נשאר כקול קורא במדבר, הסלע במלח, ופנקס השוברות נשאר בצלחת.

הצטינות שניה הייתי מציע לתת דוקא לוועדת היתומים וביחוד לחברותיה בעד סדור הרקודים. צא ולמד כמה טרחו ועמלו המדי-נאים שלנו וד"ר ויצמן בראשם עד שעלה בידם לבוא בקשרים עם העם הבריטי ולהוציא ממנו פסת ניר הנקרא וכשם, "הצהרת בלפור", שיש לה אמנם ערך היסטורי, סליחה הובי גדול, אלא שלמעשה היא תלויה ברצונו הטוב של ר' משה קזימאי, והנה באו החברות שלנו וידעו לקשרנו עם בני "עשרת השבטים" קשר של קימא שאפילו הרבי ר' משה בעצמו, לא יוכל לנתקו. מה עשו? — עמדו והתקינו לעשות נשף רקודים לטובת בית היתומים, ואין לך דבר המושך את הלב יותר מרקוד וכמובן שכל בני "עשרת השבטים" באו כאיש אחד, אף אחד מהם לא נעדר, ממש כמו אצלכם במגרשי הצבא בירושלם ואפילו

ושוב פעם מכתב מתלמידי בחיפה:

מורי ורבי ר' עזמות!
חושב אתה שנוכחותך נחוצה דוקא בעיר-הבירה, מפני שיש שמה "הר", מלון יז, כוללים בבחינת כל עורב למינהו, שני רבנים ראשונים, שני ועדי-העיר (שלשה!) — ועזמות) והרבה ועדי עדות, קהלות, אנדות וחברות ועוד מהני מילי מעליותא וממרום עיר הבירה אתה משקיף על ע"ק חיפה בבחינת "יושב בשמים ישחק". גם זאת היא עיר ב"ה, ואעפ"י שאין בה אף כולל אחד ושואמרים שכל אנשיה עוסקים בעבודה ולא נראה ממש עני בפתח, אפעפ"כ, מורי ורבי, הייתי מיעץ לך להעביר את משכון כבודך דוקא הנה כי פה המלאכה מדובה. עיניך הרואות איזה מגחה שלוחה ממני הפעם והלא אין לדמות את כחו של התלמיד לכחו של הרב, כי מי אני שאשלה במצולות ים, אדלג על ההרים ואקפץ על הגבעות וביום חמשה עשר מאי בודאי גם ירקיע ר' עזמות שחקים באוירונים ברמלה, והכל בידים ממש, וחייה עכ"פ בטוח שא"א מספיק לספר לך אף אחת מני אלה מכל המקרים החיים וקימים פה.

וראשית חכמה הייתי מציע לפניך לקבוע, כדרכך בקדש, אותות הצטינות ולתלותם על הזיהם של כל אלה הראויים לכך בעירנו, כמו למשל בני הקבוצה שקבלו עליהם להפיץ את "סלע הישוב" בהיפה. בני החבורה כמה צעירים משופרא-דשופרא, חלק מהם הורתם ולידתם בקדושה, מקצתם גמרו את הגמנסיה בתל אביב ויתרם מתלמידי ביה"ס המעשי והריאלי שנתהנכו דוקא על ברכי הדיסציפלינה הגרמנית. ובראותם כי לא טוב היותם לברם מצאו להם גם "עזר כנגדם",